

PROPOSTES DEL MANIFEST ANIMALISTA

CORINE PELLUCHON

Besançon, França

El Manifest proposa acabar amb quatre grans atrocitats que cometem contra els animals, que poden gaudir aviat de prou consens social. Recomanem vivament llegir/treballar el Manifest complert.

a) Fi de la captivitat animal

La captivitat dels animals salvatges en els cirks, parcs i zoològics atempta contra el seu benestar. Tant si se'ls va arrencar del seu medi natural separant-los dels membres de la seva família (sovint després d'una matança en una cacera organitzada, com veiem a la badia japonesa de Taiji), com si han nascut en captivitat, les feres, llops, mones, elefants, zebres, ossos, dofins i orques no han d'estar en gàbies ni en piscines.

Tots els animals captius s'avorreixen sobiranament i desenvolupen estereotips que revelen el seu malestar. Cap cetaci pot campar al seu aire en un dofinari, perquè les piscines clorades on els tanquen no tenen res a veure amb l'ambient que necessiten. El públic que va a veure els espectacles de dofins i orques estima aquests animals sensibles i intel·ligents. Creuen que els agrada fer acrobàcies i veuen amb gust la complicitat entre els cetacis i els cuidadors. No saben com n'és d'intens el patiment d'aquests animals i desconeixen que per aconseguir que facin aquests salts i es quedin parats a la vora, amb els òrgans comprimits i la pell abrasada pel sol, els castiguen deixant-los sense menjar, o aïllant-los, i els humilien obligant-los a fer aquells capgirells a canvi de peix mort llençat en recompensa.

El que tenen en comú tots els espectacles que impliquen l'ensinistrament de l'animal és la humiliació. Cap tigre saltaria a través d'un cercle de foc si no l'haguessin obligat durant llargues sessions per tal que reprimís els seus instints i obeís a un amo que a canvi li donarà menjar o una fuetada per anul·lar la seva voluntat.

b) Curses de braus i lluites d'animals

Les curses de braus són espectacles d'una crueltat inaudita i aporten cada vegada menys beneficis a les ciutats que utilitzen les subvencions públiques per organitzar-les. Se solen presentar com una herència del culte a Mitra procedent d'Iran i incorporat

a Roma. En realitat, es van inventar el segle XVIII amb procediments de sacrifici inspirats en les pràctiques dels escorxadors. És un combat il·legal entre un herbívor i un humà armat.

Tot i que provoquen menys víctimes animals que la ramaderia o l'experimentació, les curses de braus estimulen la violència contra els animals dotant-les de cert prestigi, degut a la identificació d'aquesta pràctica amb un "art". Contradiuen els esforços per tal que els éssers humans incloguin els altres éssers que senten en l'esfera de la seva consideració i conreen el respecte als éssers vius. Els aficionats paguen per gaudir amb el suplici d'un animal al que a més consideren malvat. La cursa transmet una imatge falsa dels toros, que no tendeixen naturalment a atacar, sinó a fugir, com tots els herbívors.

L'art dels toreros també és una mentida, ja que és ben sabut que aquest animal, que gaudeix d'una àmplia visió panoràmica mercès als seus ulls separats a ambdós costats de la cara, té una visió frontal reduïda. Les imatges que percep són borroses i calcula malament les distàncies. El seu aparell ocular no està fet per centrar la seva atenció en un objecte concret sinó per discernir les formes i els moviments. Quan el torero mou el capot i es posa de costat, juga amb les característiques del toro, que només envesteix contra allò que està en moviment. Espantat per totes les formes imprecises i pels seus moviments, que el desorienten, l'animal envesteix baixant el cap per posar les banyes per davant i després l'alça per observar la situació.

L'ardit del torero consisteix a matar-lo lentament: obligant-lo a mantenir el cap cot, secciona els seus músculs dorsals clavant-li la pica, el debilita per limitar les seves reaccions, i el dessagna tallant-li amb l'espasa les grans venes del coll.

El plaer que senten els afeccionats també s'explica pel fet que la cursa il·lustra el combat amb un animal que simbolitza la força i la bravura. En

matar-lo amb "art", l'humà simula que s'enfronta a la mort i venç l'animalitat. Una vegada més, la bellesa i la majestuositat dels animals són la seva perdició. És difícil no veure en el plaer per l'aniquilació d'un ésser viu amb una presència física com aquesta la marca d'un esquema viriloide que governa l'expressió de la força bruta i el domini del cos de l'altre.

L'abolició de les curses de braus s'imposarà a tots els països, així com les baralles entre animals.

c) Supressió de la cacera de munteria

Molts països, com Gran Bretanya, que n'és el bressol, han suprimit la cacera de munteria, vestigi d'una societat aristocràtica que es perpetua amb caçadors rics de ciutat, sovint desconexors del món rural i de la fauna salvatge, que recreen així una jerarquia social antiquada en la qual els rastrejadors, picadors, batedors, genets, convidats, gendarmeria, capità de munteria i espectadors tenen cadascú el seu rang.

Els caçadors persegueixen les guilles, cabirols, cérvols, o senglars fins a les finques particulars on es refugien, embogits. Els maten amb daga o pica, que pocs picadors saben emprar bé. Els gossos, considerats com a simples instruments, viuen la resta del temps tancats en gosses, i als cavalls els tracten com a ciclomotors que serveixen per recórrer llargues distàncies. El moment en el qual la canilla de gossos atrapa l'animal, i l'encarnament, quan es llença la pell que recobreix les vísceres a la canilla de gossos, són escenes d'una violència insuportable.

La prohibició definitiva d'aquesta pràctica hauria de comportar també la de la cacera. Avui dia la cacera ja no té utilitat per regular la població de cérvols, guilles i altres animals de bosc. Ells es regulen entre ells segons els ecosistemes i l'aliment disponible, a condició que no s'introdueixin altres individus criats per tal que els matin els caçadors, i que no es provoqui una situació en la qual la superpoblació faci necessària la intervenció brutal de l'ésser humà.

d) Prohibició de les pells i el foie-gras

El problema de la ramaderia és complicat en el pla polític, ja que dona menjar a moltes persones, i la majoria dels individus encara no accepten que desaparegui. Això no obstant, hi ha certs productes que, des d'ara, s'han de retirar de la venda, perquè provoquen patiments inacceptables i la seva utilitat

és més que discutible: les pells i el foie-gras.

A les granges d'animals de pel·leteria la vida dels éssers vivents capturats o criats en gàbies minúscules de 0,6 m², exposats al fred de l'hivern i a la calor de l'estiu, és infernal. La majoria es tornen bojós i es mutilen. Passa amb les guilles, que van donant voltes sobre elles mateixes sense parar i s'arrenquen la pell. Els mapatxes i els visons, que són animals semiaquàtics, no poden satisfer les seves necessitats naturals i es passen el dia aferrats als barrots de les seves gàbies. Al cap d'uns mesos pateixen una mort abominable. A les guilles les electrocuten, i les abrasen per dins després d'haver-los-hi introduït un elèctrode pel morro i un altre per l'anus. Als mapatxes els gasegen, o fins i tot els esquarteren vius, sobretot a Xina, on la seva pell, com la dels mapatxes boreals, els gats i els gossos, s'exporta a un preu sense competència. La captura d'animals per aprofitar-ne la pell i la seva caça amb trampes també són pràctiques cruels, i és urgent que els darrers països on es practiquen les prohibeixin.

Pel que fa al foie-gras, consisteix en un fetge malalt obtingut encebant durant tres setmanes ànecs muts o oques. Aquestes aus acumulen greix de forma natural abans de la migració, però ho fan moderadament, per tenir bona salut durant el vol. A les granges se'ls obliga a empassar-se en pocs segons 450 grams de menjar amb un tub de metall de 20 a 30 cm que els introdueixen a la seva gola fins al pap. El seu fetge acaba assolint una mida deu vegades més gran del normal, i desenvolupa una malaltia, l'esteatosi hepàtica. En resistir-se quan els introdueixen el tub a la gola, o per la contracció del seu esòfag provocada per les ganes de vomitar, pateixen, s'ofeguen, i sovint pateixen perforacions mortals en el coll. Al final de l'engreix són incapaces de caminar, i amb prou feines respiren, perquè els seus pulmons estan comprimits pel fetge. Si no els sacrifiquessin, moririen igualment. Molts ni tan sols arriben a aquesta fase: l'índex de mortalitat dels ànecs és de 10 a 20 vegades més alt durant l'engreix.

També en aquest cas cal preveure que la prohibició del comerç de foie-gras i de pells estigui acompanyada de mesures financeres i ajudes que contribueixin al reciclatge dels grangers. ▢